

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीया येथील सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक सव्वीस

Jeff Pippenger
2026-01-12

क्रमांक सव्वीस

योएलच्या चार पिढ्या १८६३ पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत देवाच्या द्राक्षमळ्याचा क्रमिक विनाश दर्शवितात. चार हा अंक ख्रिस्ताच्या स्वभावातील चार गुणधर्मांचेही प्रतीक आहे. पवित्रस्थानातील करूबांना चार मुखस्वरूपे आहेत, आणि ती स्वरूपे पवित्रस्थानाभोवती छावणी करून वसलेल्या प्राचीन इस्राएलच्या चतुर्विभागीय मांडणीशी सुसंगत आहेत. ती चार सुवार्तांचेही प्रतिनिधित्व करतात.

त्यांच्या मुखांच्या साम्याविषयी असे की, त्या चौघांना मनुष्याचे मुख होते, आणि उजव्या बाजूस सिंहाचे मुख होते; त्या चौघांना डाव्या बाजूस बैलाचे मुख होते; तसेच त्या चौघांना गरुडाचेही मुख होते. यहेज्केल 1:10.

आणि पहिले पशू सिंहासारखे होते, आणि दुसरे पशू वासरासारखे, आणि तिसऱ्या पशूचा चेहरा मनुष्यासारखा होता, आणि चौथे पशू उडणाऱ्या गरुडासारखे होते. प्रकटीकरण 4:7.

बायबलमध्ये (गणना 2) १२ वंशांचे वर्णन आहे (लेवी वगळून, जो निवासमंडपाभोवती तात्काळ छावणी करित असे), जे प्रत्येकी तीन वंशांच्या चार छावण्यांत संघटित केलेले होते, आणि पवित्रस्थानाभोवती चार मुख्य दिशांना मांडलेले होते; प्रत्येक छावणी एका ध्वजाखाली होती, म्हणजे पताका किंवा निशाण. या मांडणीमुळे एक प्रतीकात्मक समांतरता निर्माण झाली, ज्यामध्ये पृथ्वीवरील छावणी ही करूबांनी रक्षित केलेल्या स्वर्गीय सिंहासनाचे प्रतिबिंब ठरते.

यहूदा पूर्वेकडे, पवित्रस्थानाच्या प्रवेशद्वाराशी उगवत्या सूर्याच्या दिशेस तोंड करून उभा होता. यहूदाचा ध्वज सिंह होता, कारण तो यहूदाच्या वंशातील सिंहाचे प्रतिनिधित्व करतो. यहूदाबरोबर असलेल्या दोन वंशांचा समावेश इस्राएल आणि जंबुलून यांत होता. योहानाच्या दृष्टान्तात पहिले पशू सिंहासारखे होते, जसे येहेज्केलाच्या करूबांना सिंहाचे मुख होते. रूबेन, मनुष्याचे प्रतीक, दक्षिणेस शिमोन आणि गाद यांच्यासह होता. पश्चिमेस एप्रैम होता, त्याच्याबरोबर बन्यामीन आणि मनश्शे हे बैलाने दर्शविले गेले होते. उत्तरेस दान होता, त्याच्याबरोबर आशेर आणि नप्ताली हे गरुडाने दर्शविले गेले होते. स्वर्गीय पवित्रस्थानातील चार मुखांशी वंशांची जी सांगड आहे, ती चार सुवार्तांत दर्शविली आहे.

मत्तय हा यहूदाच्या वंशातील सिंह आहे, मार्क हा यज्ञासाठीचा बैल आहे, लूक मनुष्य आहे आणि योहान उंच भरारी घेणारा गरुड आहे. यहूदाच्या वंशातील सिंह म्हणून ख्रिस्त स्वतःला असा प्रकट करतो की तोच आपल्या भविष्यवाणीतील वचनावर मुद्रा करतो आणि ती उघडतो. मत्तयाच्या पुस्तकात मशीहासंबंधीच्या भविष्यवाण्यांच्या पूर्णत्वाविषयी इतर तीन सुवार्तांच्या एकत्रित संख्येपेक्षा अधिक थेट उल्लेख (12) आढळतात. यामध्ये किंचितही जवळीक नाही.

मत्तयाचे पुस्तक देवाच्या भविष्यसूचक वचनाचे प्रतिनिधित्व करते. लूक, जो एक वैद्य होता, तो ख्रिस्ताविषयीचे आपले सुवार्तालेखन मनुष्यपुत्र या दृष्टिकोनातून सादर करतो, कारण लूक हे मनुष्याचे मुख आहे. मार्क ख्रिस्ताविषयीचे आपले सुवार्तालेखन ख्रिस्त ज्याचे प्रतिनिधित्व करित होता त्या बलिदानार्पणाच्या दृष्टिकोनातून सादर करतो, कारण मार्क हा बैल आहे. योहान हा उंच भरारी घेणारा गरुड आहे; त्याने ख्रिस्ताच्या सुवार्तेच्या आपल्या सादरीकरणात देवाच्या गूढ गोष्टी मांडल्या.

मत्तयाचे पुस्तक भविष्यवाणीच्या वचनामध्ये जसे प्रस्तुत केलेले आहे तसे समजून घेणे महत्त्वाचे आहे. मत्तयाचे पुस्तक हे यहुदाच्या वंशातील सिंह आहे, त्याच्या भविष्यवाणीच्या वचनाचा स्वामी आहे, रहस्यांचा अद्भुत गणक आहे, अद्भुत भाषाशास्त्रज्ञ आहे, आणि जो आपल्या वचनावर मुद्रा करतो व ती उघडतो तो आहे. येशू हा आल्फा आणि ओमेगा आहे, आणि तोच वचन आहे. नवीन करारातील पहिले पुस्तक आणि नवीन करारातील शेवटचे पुस्तक ही भविष्यसूचक पुस्तके आहेत. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाविषयी ही बाब बहुतेकांना माहित असते, परंतु मत्तय हे नवीन कराराचे आल्फा आहे, म्हणून ते नवीन कराराच्या ओमेगाशी सुसंगत असले पाहिजे, हे त्यांनी कदाचित ओळखले नसेल. ते अंताचे प्रतिनिधित्व करीत असले पाहिजे, आणि ते म्हणजे प्रकटीकरणाचे पुस्तक.

म्हणून, जेव्हा आपण मत्तयमध्ये उत्पत्तीच्या करार-इतिहासाच्या रेषेची समांतर रेषा अकराव्या ते बावीसाव्या अध्यायांमध्ये मांडलेली पाहतो, तेव्हा ते मत्तयाच्या वंशातील सिंह उघड करीत असलेले सत्य याहून कमी काहीच नाही. उत्पत्ती, मत्तय आणि प्रकटीकरण यांमध्ये दर्शविलेल्या करार-इतिहासाच्या बारा अध्यायांचे आता उलगडणे होत आहे, आणि आपण जे ओळखत आहोत ते म्हणजे मत्तयचा तेवीसावा अध्याय द्राक्षमळ्याच्या दृष्टांतातील शहाण्या व मूर्ख यांच्या विभाजनाचे प्रतिनिधित्व करतो. पूर्वीच्या करारातील लोकांवर आठ धक्कार, ज्यांचा भविष्यसूचक समांतरार्थ सुरक्षिततेच्या तारवात चढणाऱ्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या आठ जीवांत आढळतो. 23 हे त्या कार्याचे प्रतिनिधित्व आहे, जे 2300 दिवस 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी पूर्णत्वास पोहोचले तेव्हा स्वर्गीय पवित्रस्थानात आरंभ झाले, आणि लवकरच येणाऱ्या रविवार कायद्याच्या वेळी पुन्हा तसेच होईल. तेवीसावा अध्याय हे सत्य चिन्हांकित करीत आहे.

अध्याय चौवीस त्या वेळी घडतो, जेव्हा ख्रिस्ताने धर्मत्यागी इस्राएलाशी आपला संवाद नुकताच समाप्त केला होता आणि यहुदांचे मंदिर शेवटच्या वेळेस सोडून गेले होते. संख्या 24 ही प्राचीन इस्राएलपासून आधुनिक इस्राएलकडे होणाऱ्या संक्रमणाचे प्रतीक आहे—भविष्यवाणीच्या इतिहासातील तोच नेमका बिंदू, जिथे ख्रिस्त उभा होता, जेव्हा त्याने मत्तय चौवीसमध्ये आपला संदेश सादर केला. मत्तय 24 मधील भविष्यवाणीचा संदेश हा 'ओळीनुसार ओळ' या पद्धतीचे एक दैवी उदाहरण आहे, जो विशेषतः मिलराइट्सच्या इतिहासास संबोधित करतो, आणि म्हणूनच एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासासही संबोधित करतो. 24 चे प्रतिनिधित्व प्रकटीकरण बारा मधील मंडळीद्वारे केलेले आहे, जी धार्मिकतेच्या सूर्याचा प्रकाश परावर्तित करणाऱ्या चंद्रावर उभी आहे. तिच्या मस्तकावर बारा तारे आहेत, जे 24 चे प्रतिनिधित्व करतात; कारण ती ख्रिस्ताच्या जन्मापर्यंत पोहोचणाऱ्या त्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करते, जेव्हा प्राचीन इस्राएलच्या 12 वंशांपासून आधुनिक इस्राएलचे बारा शिष्य होणार होते. अध्याय चौवीसमध्ये 1798 पासून महान निराशेपर्यंतचा मिलराइट इतिहास दर्शविला आहे. त्यानंतर मत्तय 25 येतो.

संख्या २५ ही लेवीयांचे प्रतीक आहे, ते चांगले असोत वा वाईट; परंतु तितक्याच महत्त्वाने ती सुज्ञ आणि दुष्ट लेवीयांच्या विभाजनाचेही प्रतिनिधित्व करते. मत्तय २५ मध्ये, तीन साक्षीदारांद्वारे, किंवा तीन दृष्टांतांद्वारे, संख्या पंचवीस ज्या विभाजनाच्या प्रक्रियेचे प्रतिनिधित्व करते, ती ओळखून दिली आहे. अर्थात, दहा कुमारिकांचा दृष्टांत मिलराइटांच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतो, तसेच एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासाचेही. तो इतिहास पहिल्या देवदूताचा इतिहास आहे; गुणांचा दृष्टांत हा दुसरा देवदूत आहे, आणि मेंढ्या व बोकडांचा दृष्टांत हा तिसऱ्या देवदूताचा न्याय आहे.

अध्याय सव्वीस ते अठ्ठावीस पासोवरच्या इतिहासापासून कूसारोपणानंतरच्या सुवार्तेच्या आयोगापर्यंतचा आलेख दर्शवितात.

आणि असे झाले की, येशूने ही सर्व वचने संपविल्यावर त्याने आपल्या शिष्यांना म्हटले, तुम्हांस माहित आहे की दोन दिवसांनी पास्काचा सण आहे, आणि मनुष्याचा पुत्र वधस्तंभावर खिळण्यासाठी विश्वासाघाताने स्वाधीन केला जात आहे. मत्तय 26:1, 2.

अध्याय २६ मधील विविध मार्गचिन्हांचा सारांश असा आहे की, तिसऱ्या ते पाचव्या वचनांमध्ये येशूला ठार मारण्याचा कट आहे. त्यानंतर सहाव्या ते तेराव्या वचनांमध्ये बेथानी येथे येशूचा अभिषेक केला जातो. चौदाव्या ते सोळाव्या

वचनांमध्ये यहुदा ख्रिस्ताचा तीस रुपयांसाठी विश्वासघात करतो. मग सतराव्या ते पंचविसाव्या वचनांमध्ये त्याच्या शिष्यांसह पास्का येतो. सहावीसाव्या ते एकोणतीसाव्या वचनांमध्ये येशू प्रभूभोजनाची स्थापना करतो, आणि तिसाव्या वचनात येशू पेत्राच्या नकाराविषयी पूर्वकथन करतो. छत्तीसाव्या ते सेहेचाळीसाव्या वचनांमध्ये येशू गेथसेमने येथे आहे. सत्तेचाळीसाव्या ते छप्पन्नाव्या वचनांमध्ये येशूला अटक केली जाते; त्यानंतर सत्तावन्नाव्या ते अडुसष्टाव्या वचनांमध्ये येशू कयाफा आणि महासभेसमोर उभा असतो. एकोणसत्तराव्या वचनापासून पुढे पेत्राने ख्रिस्ताचा केलेला नकार मांडलेला आहे. या अध्यायात अशी दहा विशिष्ट मार्गचिन्हे आहेत जी उत्तरकाळात पुन्हा घडावयाची आहेत.

सत्तावीसाव्या अध्यायातही दहा वेगवेगळे मार्गचिन्हे आहेत. येशूला पिलाताकडे सोपविले जाते, नंतर यहुदा स्वतःला फाशी लावतो, मग येशूला पिलातासमोर नेले जाते, त्यानंतर बरब्बाची निवड केली जाते, पिलात येशूला क्रूसावर खिळण्यासाठी सोपवितो, मग येशूची थट्टा केली जाते, त्यानंतर क्रूसावरील खिळणे, मग येशूचा मृत्यू, त्यानंतर येशूला पुरले जाते, आणि मग थडग्यावरील पहारा साक्ष देतो.

अध्याय अठ्ठावीसामध्ये केवळ तीनच मार्गचिन्हे आहेत; पहिले म्हणजे पुनरुत्थान, त्यानंतर सनहेद्रीनचा खोटेपणा, आणि मग महान आज्ञा. क्रूसाच्या तेवीस वेगळ्या मार्गचिन्हांचे हे तीन अध्याय आहेत, ज्यांची पुनरावृत्ती एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात होईल.

मत्तय २६ - दहा मार्गचिन्हे

1. १. येशूचा वध करण्यासाठी प्रमुख याजक व वडीलधाऱ्यांचा कट (वचने ३-५)
2. २. बेथानी येथे अलाबास्टरची कुपी असलेल्या स्त्रीकडून अभिषेक (वचने ६-१३)
3. ३. यहुदाने तीस रुपयांच्या बदल्यात येशूचा विश्वासघात करण्यास संमती दिली (वचने १४-१६)
4. ४. शिष्यांसह पासओव्हरची तयारी व सेवन (वचने १७-२५)
5. ५. प्रभूभोजनाची स्थापना (पद. २६-२९)
6. ६. पेत्राच्या नाकारण्याची भविष्यवाणी (वचने ३०-३५)
7. ७. गेत्सेमानेतील वेदनायातना (वचने ३६-४६)
8. ८. येशूचा विश्वासघात व अटक (पद ४७-५६)
9. ९. कायाफाच्या आणि महासभेच्या समोर येशूचा न्यायविचार (पद ५७-६८)
10. १०. पेत्राचा तिहेरी नकार (पद ६९-७५)

मत्तय २७ - दहा मार्गचिन्हे

1. १. येशूला पिलाताकडे सुपूर्द करण्यात आले (वचने १-२)
2. २. यहुदाची खंत आणि आत्महत्या (पदे ३-१०)
3. ३. पिलातासमोर येशू - औपचारिक रोमन न्यायविचार (वचने ११-१४)
4. ४. येशूपेक्षा बरब्बाची निवड (पद. १५-२६)
5. ५. पिलात येशूला वधस्तंभावर खिळण्यासाठी सोपवितो (बरब्बाच्या सुटकेत अंतर्भूत)
6. ६. सैनिकांकडून थट्टा व चाबकाने फटके मारणे (पदे २७-३१)
7. ७. क्रूसावरील वध (पद. ३२-४४)
8. ८. येशूचा मृत्यू (वचने ४५-५०)
9. ९. अलौकिक चिन्हे आणि अरिमथायाचा योसेफ याच्याकडून अंत्यसंस्कार (पद ५१-६१)

10. १०. थडग्यावर पहारा नेमणे (वचने ६२-६६)

मत्तय 28 – तीन चिन्हे

1. १. पुनरुत्थान आणि रिकामी कबर (पद १-१०)
2. २. मुख्य याजक व वडीलजन यांनी सैनिकांना सांगितलेले खोटे (पद ११-१५)
3. ३. महान आज्ञा (वचने १६-२०)

जसे बेथानी येथील अभिषेकापासून महान आज्ञेपर्यंत ख्रिस्ताचा अनुभव त्याच्या पृथ्वीवरील सेवाकार्याच्या समाप्तीचा आणि सर्व राष्ट्रांकरिता सुवार्तेच्या आरंभीचा निर्देश करीत होता, तसेच परीक्षाकाळाच्या समाप्तीकडे आणि त्यांच्या अंतिम विजयाकडे वाटचाल करीत असताना देवाच्या उरलेल्या लोकांच्या अनुभवात ह्याच मार्गचिन्हांची पुनरावृत्ती होते.

अध्याय सव्वीस ते अठ्ठावीस हे पासओव्हरच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात, जो 23 वेगवेगळ्या मार्गचिन्हांवर आधारित रचलेला आहे; ही मार्गचिन्हे रविवारच्या कायद्यापूर्वीच्या इतिहासात तसेच त्यानंतरच्या इतिहासात पुन्हा पुनरावृत्त होतात.

“पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणासाठी ख्रिस्त आमचा महायाजक म्हणून परमपवित्र स्थानी येतो, असे दानिएल 8:14 मध्ये दर्शविले आहे; मनुष्यपुत्राचा प्राचीन दिवसांच्या जवळ येणे, जसे दानिएल 7:13 मध्ये प्रस्तुत केले आहे; आणि प्रभूचा आपल्या मंदिरात येणे, जसे मलाखीने पूर्वकथन केले आहे—ही सर्व एकाच घटनेची वर्णने आहेत; आणि हेच मत्तय 25 मधील दहा कुमारिकांच्या दृष्टांतात ख्रिस्ताने वर्णन केलेल्या वराच्या लग्नास येण्याद्वारेही दर्शविले आहे.” The Great Controversy, 427.

२२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी संपणाऱ्या २३०० दिवसांचा शेवट रविवारच्या कायद्याच्या वेळी पुन्हा घडतो. मत्तयाच्या शेवटच्या तीन अध्यायांमध्ये स्थित २३ वाटखुणा त्या अमूल्य रक्ताची ओळख करून देतात, जे दैवीत्व आणि मानवत्व यांना एकत्र जोडण्यासाठी उपयोगात आणले जाते.

“स्वर्गातील पवित्रस्थानामध्ये मनुष्याच्या वतीने ख्रिस्त करीत असलेली मध्यस्थी ही तारणाच्या योजनेसाठी तितकीच अत्यावश्यक आहे जितका त्याचा क्रूसावरील मृत्यू अत्यावश्यक होता. आपल्या मृत्यूद्वारे त्याने त्या कार्याची सुरुवात केली, जे आपल्या पुनरुत्थानानंतर पूर्ण करण्यासाठी तो स्वर्गात आरोहित झाला. आपण विश्वासाने पडद्याच्या आत प्रवेश केला पाहिजे, ‘जिथे आपल्यासाठी अग्रदूत म्हणून तो प्रवेशला आहे.’ इब्री ६:२०. तेथे कलवरीच्या क्रूसावरील प्रकाश परावर्तित होतो. तेथे आपल्याला उद्धाराच्या रहस्यांविषयी अधिक स्पष्ट अंतर्दृष्टी प्राप्त होऊ शकते. मनुष्याचे तारण हे स्वर्गाला अमर्याद मोल देऊन साध्य केले गेले आहे; दिलेला बलिदान हा देवाच्या भंग झालेल्या नियमाच्या सर्वात व्यापक मागण्यांनाही समतुल्य आहे. येशूने पित्याच्या सिंहासनाकडे जाणारा मार्ग उघडला आहे, आणि त्याच्या मध्यस्थीद्वारे, विश्वासाने त्याच्याकडे येणाऱ्या सर्वांच्या प्रामाणिक इच्छा देवासमोर सादर केल्या जाऊ शकतात.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, ४८९.

मत्तयच्या २३ व्या अध्यायात बनावट याजकवर्गावरील दोषारोप अधोरेखित केला आहे. सव्वीस ते अठ्ठावीस हे अध्याय तेवीसाव्या अध्यायाचे ओमेगा आहेत. बनावट लेवीय, म्हणजे वृद्ध पुरुषांच्या चार पिढ्यांतील वाढत्या बंडखोरीने शेवटच्या तीन अध्यायांतील मार्गचिन्हे उत्पन्न केली.

चोविसावा अध्याय ‘ओळीवर ओळ’ या पद्धतीची ओळख ख्रिस्ताच्या पद्धती म्हणून करून देतो, कारण तो यरुशलेमच्या विनाशाचा उपयोग करून जे आहे, जे झाले आहे आणि जे होईल त्या गोष्टींचे वर्णन करतो.

इ.स. ७० मध्ये यरुशलेमचा झालेला पाडाव, वर्षातील त्याच दिवशी घडला ज्यादिवशी नबुखदनेस्सराने प्रथम यरुशलेमचा नाश केला होता. नबुखदनेस्सराने केलेला यरुशलेमचा नाश हा गतइतिहास होता, आणि ख्रिस्ताच्या इतिहासात, जेव्हा टायटसने यरुशलेम हस्तगत केले, तेव्हा त्याने जगाच्या अंताचे प्रतिरूप दर्शविले. मत्तय २४ हे

“line upon line” या पद्धतीला उचलून धरते; अशा प्रकारे “methodology” हे भविष्यवाणीच्या साक्षीचे एक घटक म्हणून ओळखले जाते.

अध्याय २४ मध्ये ख्रिस्ताने दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेल्या “उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू” समजून घेण्याची आवश्यकता स्पष्ट केली आहे; हेच विल्यम मिलर यांच्या अत्यंत मूलभूत समजुतीचे केंद्र होते, आणि दानियेलमधील दर्शन स्थापन करणारे तेच प्रतीक आहे. हे अॅडव्हेंटिझमच्या बंडखोरीचेही प्रतिनिधित्व करते, कारण त्यांनी दानियेलच्या पुस्तकातील “दररोजचे” याविषयीची मिलराइट समज नाकारली, आणि अशा रीतीने त्यांनी २ थेस्सलनीकाकरांस अध्याय २ मधील प्रबळ भ्रमात सहभाग घेतला. हा अध्याय थेट लूक २१ शी संबंधित आहे, आणि अशा प्रकारे ११ ऑगस्ट, १८४० ते २२ ऑक्टोबर, १८४४ हा कालावधी निर्देशित करतो, जो 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा आदर्शरूप ठरतो. तो लूक २१:२४ मधील “परधर्मीयांचे काळ” यांच्याशीही संबंधित आहे, जे मोशेच्या “सात काळ” उलगडण्यासाठी एक प्रमुख किल्ली आहे, आणि त्याचबरोबर प्रकटीकरण अकरामधील मंदिराच्या मोजमापाशीही सुसंगत आहे.

तेवीसाव्या अध्यायापासून सुरुवात करून, त्यानंतर २४ आणि २५, आणि मग २६ ते २७ या अध्यायांवर समाप्त होणारे, असे तीन अध्याय आहेत, ज्यांच्यामध्ये तेवीस वेमाक्स आहेत, जे तेवीसाव्या अध्यायातील अल्फाचे ओमेगा आहेत. सव्वीसाव्या अध्यायात सत्तावीस आणि अठ्ठावीस यांची भर घातल्यास “८१” होते, जे याजकत्वाचे प्रतीक आहे. तीन साक्षीदारांवर (उत्पत्ती, मत्तय आणि प्रकटीकरण) अध्याय ११ ते २२ ही एक रेषा आहे. अध्याय २३ ते २८ ही सत्याची एक रेषा आहे, जी २३ पासून सुरू होते आणि २३ वरच समाप्त होते.

मत्तयाच्या पुस्तकातील पहिल्या दहा अध्यायांमध्ये तीन भविष्यवाणीपर रेषांपैकी पहिली रेषा आढळते. दहा अध्याय, त्यानंतर बारा अध्याय, त्यानंतर सहा अध्याय. प्रेरणा आपल्याला कळविते की बायबलमधील सर्व पुस्तके प्रकटीकरणात एकत्र येतात आणि तेथेच समाप्त होतात, आणि म्हणूनच बायबलमधील सर्व पुस्तके मत्तयामध्ये एकत्र येतात आणि तेथेच समाप्त होतात. यहूदाच्या वंशातील सिंहाच्या मुखरूपात मत्तय बारा वेगवेगळ्या मशीही भविष्यवाण्या ओळखून दाखवितो, आणि ते बारा उतारे मिलराइट्स आणि एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार यांच्या इतिहासातील मार्गचिन्हे उत्पन्न करतात. जसे प्रकटीकरणाचे पुस्तक येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाने आरंभ होते, तसेच मत्तय अध्याय एक येशू ख्रिस्ताचे असे प्रकटीकरण सादर करतो, जे मोशेच्या जीवन व साक्षीशी, ख्रिस्तविरोधकाच्या इतिहासाशी जोडलेले आहे, आणि त्याच वेळी संदेष्टा, याजक आणि राजा यांच्या रूपाने दर्शविलेल्या विजयी मंडळीच्या तीन घटकांची ओळख करून देते.

मत्तय येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण देवाने निवडलेल्या लोकांशी केलेल्या कराराच्या संदर्भात आरंभ करतो. अब्राहामापासून दावीदपर्यंत चौदा पिढ्या होत्या; दावीदपासून बाबेलमधील बंदिवासापर्यंत चौदा पिढ्या होत्या; आणि बाबेलपासून ख्रिस्तापर्यंत आणखी चौदा पिढ्या आहेत. मत्तयमधील ख्रिस्ताची वंशावळ मोशेशी सुसंगत आहे, कारण मोशे हा ख्रिस्त अल्फाचा प्रतिरूप आहे आणि ख्रिस्त ओमेगा आहे. मोशेचे एकशे वीस वर्षांचे जीवन, नोहाच्या इतिहासातील परीक्षेच्या एकशे वीस वर्षांच्या काळाशी सुसंगत आहे. म्हणून नोहाचा करार हा निवडलेल्या लोकांच्या कराराशी जोडलेला आहे. मोशेची एकशे वीस वर्षे चाळीस-चाळीस वर्षांच्या तीन कालखंडांचे प्रतिनिधित्व करतात; यांचा समारोप असा झाला की, पहिल्या चाळीस वर्षांच्या शेवटी मोशेने मिसरी मनुष्याचा वध केला, आणि दुसऱ्या चाळीस वर्षांच्या कालखंडाच्या शेवटी पहिलावान, फारो आणि त्याचे सैन्य यांचा वध झाला. दुसरा चाळीस वर्षांचा कालखंड कादेश येथील बंडाने संपला, आणि तिसरा चाळीस वर्षांचा कालखंड कादेश येथील दुसऱ्या बंडाने संपला. अल्फाच्या तिन्ही भविष्यसूचक रेषा कादेश येथे समाप्त होतात, आणि मत्तयाच्या वंशावळीतील तिन्ही भविष्यसूचक रेषा दावीद, बाबेलमधील बंदिवास, आणि कराराचा संदेशवाहक येथे समाप्त होतात.

जेव्हा मोशेचा अल्फा ख्रिस्ताच्या ओमेगाशी संरेखित होतो, तेव्हा कादेशचे सहा साक्षी असतात, जे 1863 आणि रविवारचा कायदा आहेत. मत्तयाच्या वंशावळीत राजा दावीद याला कादेश येथे ठेवले आहे, जिथे ख्रिस्त एक लाख चव्वेचाळीस हजारांबरोबर करार दृढ करीत असताना धर्मभ्रष्ट अॅडव्हेंटिझमला बाबेलमध्ये नेले जाते. दावीदला

रविवारच्या कायद्याशी जोडल्यामुळे दावीदाचा दुसरा साक्षी स्थापित होतो; दावीद हा त्या तीन मानवी प्रतिनिधींपैकी एक आहे, ज्यांनी तीस वर्षांचे असताना सेवा सुरू केली. ख्रिस्त, दावीद, योसेफ आणि येहेज्केल या सर्वांनी आपले कार्य तीस वर्षांच्या वयात सुरू केले. एकत्रितपणे, सेवा सुरू करणारे हे चार तीस वर्षांचे व्यक्ती दैवीत्व आणि मानवत्व यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतात, जेव्हा संघर्षशील मंडळी विजयी मंडळीत रूपांतरित होते. ती मंडळी एका संदेष्टा, एका याजक आणि एका राजापासून बनलेली आहे. हे रूपांतर रविवारच्या कायद्याच्या वेळी चिन्हांकित होते, जो कादेशही आहे; म्हणून मत्तयाच्या वंशावळीतला दावीद तीस वर्षांच्या दावीदाशी संरेखित होतो.

तयारीची तीस वर्षे अब्राहामाच्या करारातील चारशे तीस वर्षांशी, तसेच याजकाच्या वयाशी आणि दानियेल 12:11 मधील 1290 वर्षांशी सुसंगत आहेत. पुढील लेखात आपण मत्तयाच्या पुस्तकातील त्या बारा मशीही भविष्यवाण्यांपैकी प्रत्येकाचा विचार करू. प्रथम आपण मत्तयामध्ये तीन भविष्यसूचक रेषा ओळखत आहोत; अध्याय एक ते दहा, त्यानंतर अध्याय अकरा ते बावीस, आणि मग तेवीस ते अठ्ठावीस.

“१८४४ मधील निराशेनंतर काही काळपर्यंत, मीही अॅडव्हेंट समूहाबरोबरच असे मानत होतो की कृपेचे दार तेव्हा जगासाठी सदासर्वकाळाकरिता बंद झाले होते. ही भूमिका मला माझे पहिले दर्शन प्राप्त होण्यापूर्वीच स्वीकारली गेली होती. देवाकडून मला देण्यात आलेल्या प्रकाशामुळेच आमची चूक दुरुस्त झाली, आणि आम्हाला खरे स्थान समजण्यास समर्थता प्राप्त झाली.”

“मी अजूनही बंद-दरवाजा सिद्धांतावर विश्वास ठेवतो, परंतु त्या अर्थाने नव्हे ज्यात आम्ही सुरुवातीला हा शब्दप्रयोग केला होता किंवा ज्यात तो माझे विरोधक वापरतात.”

“नोहाच्या दिवसांत एक बंद दार होते. त्या वेळी प्रलयाच्या पाण्यात नाश पावलेल्या पापी मानवजातीपासून देवाच्या आत्म्याची माघार झाली होती. देवाने स्वतः नोहोला बंद-दरवाजाचा संदेश दिला: ‘माझा आत्मा मनुष्याशी सदैव विवाद करीत राहणार नाही; कारण तोही देहधारी आहे; तरी त्याचे दिवस एकशे वीस वर्षांचे असतील’ (उत्पत्ति 6:3).”

“अब्राहामाच्या दिवसांत एक बंद दरवाजा होता. सदोमच्या रहिवाश्यांसाठी दया विनवणी करणे थांबली, आणि लोट, त्याची पत्नी व त्याच्या दोन मुली यांखेरीज इतर सर्वजण स्वर्गातून पाठविलेल्या अग्नीने नष्ट झाले.

ख्रिस्ताच्या दिवसांत एक बंद दरवाजा होता. देवाच्या पुत्राने त्या पिढीतील अविश्वासी यहुद्यांना घोषित केले, ‘पाहा, तुमचे घर तुमच्यावर ओसाड सोडले गेले आहे’ (मत्तय 23:38).

काळाच्या प्रवाहातून शेवटच्या दिवसांकडे दृष्टी लावून, त्या त्याच अनंत सामर्थ्याने योहानाद्वारे अशी घोषणा केली: ‘जो पवित्र आहे, जो सत्य आहे, ज्याच्याकडे दाविदाची किल्ली आहे, जो उघडतो आणि कोणीही बंद करीत नाही; आणि जो बंद करतो व कोणीही उघडीत नाही, तो असे म्हणतो’ (Revelation 3:7).

“मला दर्शनात दाखविण्यात आले, आणि मी अजूनही विश्वास ठेवते, की 1844 मध्ये एक बंद दरवाजा होता. ज्यांनी पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांचा प्रकाश पाहिला आणि त्या प्रकाशाला नाकारले, ते अंधकारात सोडले गेले. आणि ज्यांनी तो स्वीकारला व स्वर्गातून आलेल्या त्या संदेशाच्या घोषणेसोबत असलेला पवित्र आत्मा प्राप्त केला, आणि ज्यांनी नंतर आपला विश्वास त्यागला व आपल्या अनुभवाला भ्रम ठरविले, त्यांनी अशा प्रकारे देवाच्या आत्म्याला नाकारले, आणि तो पुढे त्यांच्याशी विनवणी करीत राहिला नाही.”

“ज्यांनी प्रकाश पाहिला नव्हता, त्यांच्या नकाराचा अपराध त्यांच्यावर नव्हता. केवळ त्या वर्गापर्यंतच देवाचा आत्मा पोहोचू शकत नव्हता, ज्यांनी स्वर्गातून आलेल्या प्रकाशाचा तिरस्कार केला होता. आणि या वर्गात, जसे मी सांगितले आहे, दोन्ही प्रकारचे लोक समाविष्ट होते—जेव्हा संदेश त्यांच्यापुढे मांडण्यात आला तेव्हा ज्यांनी तो स्वीकारण्यास नकार दिला, आणि ज्यांनी तो स्वीकारल्यानंतर पुढे आपला विश्वास त्यागला. यांच्याकडे भक्तीचे बाह्य स्वरूप असू शकते, आणि ते स्वतःला ख्रिस्ताचे अनुयायी असल्याचे जाहीरही करू शकतात; परंतु देवाशी जिवंत संबंध नसल्यामुळे, ते सैतानाच्या भ्रमांच्या कैदेत सापडतील. या दोन वर्गांचे दर्शनात प्रकटीकरण करण्यात

आले आहे—ज्यांनी आपण अनुसरलेल्या प्रकाशाला भ्रम ठरविले, आणि जगातील ते दुष्ट लोक ज्यांनी प्रकाश नाकारला होता आणि म्हणून देवाने त्यांना नाकारले होते. ज्यांनी प्रकाश पाहिलाच नव्हता, आणि म्हणून त्यांच्या नकाराचे दोषी नव्हते, त्यांच्याविषयी येथे कोणताही उल्लेख केलेला नाही.” Selected Messages, book 1, 62, 63.

जे विश्वासाने प्रायश्चित्ताच्या महान कार्यात येशूच्या मार्गे चालतात, त्यांनाच त्यांच्या वतीने केलेल्या त्याच्या मध्यस्थीचे लाभ प्राप्त होतात; परंतु जे या सेवाकार्याला प्रकाशात आणणारा प्रकाश नाकारतात, त्यांना त्याचा काहीही लाभ होत नाही. ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनावेळी दिलेला प्रकाश ज्यांनी नाकारला आणि त्याच्यावर जगाच्या तारणहार म्हणून विश्वास ठेवण्यास ज्यांनी नकार दिला, त्या यहुद्यांना त्याच्याद्वारे क्षमा प्राप्त होऊ शकली नाही. जेव्हा येशू आपल्या स्वर्गारोहणावेळी आपल्या स्वतःच्या रक्ताद्वारे स्वर्गीय पवित्रस्थानात प्रवेश करून आपल्या शिष्यांवर आपल्या मध्यस्थीचे आशीर्वाद ओतण्यासाठी गेला, तेव्हा यहुदी संपूर्ण अंधकारात सोडले गेले, जेणेकरून त्यांनी आपले निरुपयोगी यज्ञ व अर्पणे चालू ठेवावी. प्रतीक व छाया यांची सेवाकार्यपद्धती समाप्त झाली होती. ज्या दाराद्वारे मनुष्यांना पूर्वी देवाजवळ प्रवेश मिळत असे, ते दार आता उघडे राहिले नव्हते. यहुद्यांनी त्याचा शोध घेण्यास नकार दिला होता त्या एकमेव मार्गाने, ज्याद्वारे तो त्या वेळी सापडू शकत होता—स्वर्गातील पवित्रस्थानातील सेवाकार्याद्वारे. म्हणून त्यांना देवाशी काहीही संगती लाभली नाही. त्यांच्यासाठी ते दार बंद झाले होते. ख्रिस्त हा खरा यज्ञ आणि देवासमोरचा एकमेव मध्यस्थ आहे, याचे त्यांना ज्ञान नव्हते; म्हणून त्यांना त्याच्या मध्यस्थीचे लाभ प्राप्त होऊ शकले नाहीत.

अविश्वासू यहुद्यांची अवस्था ही नामधारी ख्रिस्ती लोकांतील निष्काळजी व अविश्वासू लोकांची अवस्था दर्शविते, जे आपल्या दयाळू महायाजकाच्या कार्याविषयी जाणूनबुजून अज्ञानात राहतात. प्रतीकात्मक सेवाविधीमध्ये, जेव्हा महायाजक परमपवित्र स्थानी प्रवेश करित असे, तेव्हा सर्व इस्राएलांनी पवित्रस्थानाभोवती एकत्र जमून अत्यंत गंभीर रीतीने देवासमोर आपल्या आत्म्यांना नम्र करणे अपेक्षित होते, जेणेकरून त्यांना त्यांच्या पापांची क्षमा मिळावी आणि मंडळीतून त्यांचा अपवर्जन होऊ नये. मग या प्रतिरूप महान प्रायश्चित्तिदिनी आपल्यासाठी हे किती अधिक आवश्यक आहे की आपण आपल्या महायाजकाचे कार्य समजून घ्यावे आणि आपल्याकडून कोणती कर्तव्ये अपेक्षित आहेत हे जाणावे.

“देव आपल्या कृपेने लोकांना जो इशारा पाठवितो, तो मनुष्य दंडमुक्तपणे नाकारू शकत नाहीत. नोहाच्या दिवसांत स्वर्गातून जगाला एक संदेश पाठविण्यात आला होता, आणि त्या संदेशाशी त्यांनी कसा व्यवहार केला यावर त्यांच्या तारणाचा अवलंब होता. त्यांनी तो इशारा नाकारला म्हणून देवाचा आत्मा त्या पापी मानवजातीपासून काढून घेण्यात आला, आणि ते जलप्रलयाच्या पाण्यात नष्ट झाले. अब्राहामाच्या काळात सदोमच्या अपराधी रहिवाशांबरोबर दयेची विनवणी थांबली, आणि लोट, त्याची पत्नी व त्याच्या दोन मुली यांखेरीज इतर सर्व स्वर्गातून उतरविलेल्या अग्नीत भस्मसात झाले. तसेच ख्रिस्ताच्या दिवसांतही झाले. देवाच्या पुत्राने त्या पिढीतील अविश्वासी यहुद्यांना जाहीर केले: ‘पाहा, तुमचे घर तुम्हांला ओसाड टाकून देण्यात आले आहे.’ मत्तय 23:38. शेवटच्या दिवसांकडे दृष्टी लावून तीच अनंत शक्ती अशांविषयी जाहीर करते, ज्यांनी ‘तारण पावावे म्हणून सत्याविषयीचे प्रेम स्वीकारले नाही’: ‘आणि याच कारणामुळे देव त्यांना प्रबळ भ्रम पाठविल, म्हणजे त्यांनी असत्यावर विश्वास ठेवावा; जेणेकरून ज्यांनी सत्यावर विश्वास ठेवला नाही, पण अधर्मात आनंद मानला, त्यांचा सर्वांचा दोषनिवाडा होईल.’ 2 थेस्सलनीकाकरांस 2:10-12. जसे जसे ते त्याच्या वचनातील शिकवणी नाकारतात, तसे तसे देव आपला आत्मा काढून घेतो आणि त्यांना त्यांच्या आवडत्या फसवणुकांच्या स्वाधीन करतो.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 430, 431.